

Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 14 kwietnia 2021 r.*

Odwołanie – Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Ochrona interesów finansowych Unii Europejskiej – Zwalczanie nadużyć finansowych – Posiedzenia Rady Europejskiej – Wieloletnie ramy finansowe – Wniosek o wyłączenie się przedstawiciela Republiki Czeskiej w związku z sytuacją konfliktu interesów, w jakiej miał się znajdować – Odpowiedź stwierdzająca brak kompetencji – Skarga na bezczynność – Zarzucany Radzie Europejskiej brak podjęcia działań – Niedopuszczalność – Zajęcie stanowiska – Legitymacja procesowa – Interes prawny

W sprawie C-504/20 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 28 września 2020 r.,

Lukáš Wagenknecht, zamieszkały w Pardubicach (Republika Czeska), którego reprezentuje A. Koller, advokátka,

strona wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Rada Europejska,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: N. Wahl, prezes izby, F. Biltgen (sprawozdawca) i J. Passer, sędziowie,

rzecznik generalny: H. Saugmandsgaard Øe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

postanowiwszy, po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, orzec w formie postanowienia z uzasadnieniem, zgodnie z art. 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem,

wydaje następujące

* Język postępowania: angielski.

Postanowienie

- 1 W swoim odwołaniu Lukáš Wagenknecht wnosi o uchylenie, po pierwsze, postanowienia Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 lipca 2020 r., Wagenknecht/Rada Europejska (T-715/19, zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”, EU:T:2020:340), w którym to postanowieniu Sąd odrzucił jako niedopuszczalną, a w każdym wypadku oddalił jako prawnie oczywiście bezzasadną, opartą na art. 265 TFUE skargę na bezczynność, mającą na celu stwierdzenie, że Rada Europejska bezprawnie zaniechała działania w sprawie wniosku L. Wagenknechta o wykluczenie premiera Republiki Czeskiej, Andreja Babiša, z posiedzenia Rady Europejskiej z dnia 20 czerwca 2019 r. oraz przyszłych posiedzeń poświęconych negocjacom w sprawie perspektyw finansowych z uwagi na sytuację konfliktu interesów, w jakiej miał się on znajdować, oraz po drugie, postanowienia prezesa Sądu z dnia 23 lipca 2020 r., Wagenknecht/Rada Europejska (T-715/19 R, niepublikowanego, zwanego dalej „postanowieniem w przedmiocie środków tymczasowych, EU:T:2020:358), umarzającego postępowanie w sprawie złożonego przez L. Wagenknechta wniosku o zastosowanie środka tymczasowego na podstawie art. 279 TFUE.

Okoliczności powstania sporu

- 2 Dla celów niniejszego odwołania okoliczności powstania sporu, przedstawione w pkt 1–3 zaskarżonego postanowienia, można streścić w następujący sposób.
- 3 Pismem z dnia 5 czerwca 2019 r., które wpłynęło do Rady Europejskiej w dniu 10 czerwca 2019 r., wnoszący odwołanie, członek Senátu Parlamentu České republiky (senatu Republiki Czeskiej), zwrócił się do Rady Europejskiej z wnioskiem o wykluczenie premiera Republiki Czeskiej z posiedzenia Rady Europejskiej w dniu 20 czerwca 2019 r. oraz przyszłych posiedzeń poświęconych negocjacom w sprawie perspektyw finansowych [wieloletnie ramy finansowe (WRF) na lata 2021–2027] (zwanym dalej „wezwaniami do działania z dnia 5 czerwca 2019 r.”) z uwagi na sytuację konfliktu interesów, w jakiej miał się znajdować ów przedstawiciel Republiki Czeskiej, wynikającą z posiadania przez niego i jego rodzinę udziałów w przedsiębiorstwach należących do grupy Agrofert, działającej między innymi w branży rolno-spożywczej.
- 4 W dniu 24 czerwca 2019 r. Rada Europejska udzieliła odpowiedzi na to pismo. Uściśliwszy, że nie wnika w istotę zarzutów wnoszącego odwołanie, oraz zapewniwszy, że zwalczanie nadużyć finansowych i innych nielegalnych działań naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej ma dla niej zasadnicze znaczenie, Rada Europejska podniosła, że art. 15 ust. 2 TUE ustala skład Rady Europejskiej, stanowiąc, że w jej „skład wchodzi szefowie państw lub rządów państw członkowskich, jak również jej przewodniczący oraz przewodniczący Komisji [Europejskiej]”, przy czym wobec braku w traktatach postanowienia przewidującego taką możliwość skład ten nie może zostać zmieniony. Rada Europejska wyjaśniła też, że kwestię tego, która osoba – głowa państwa czy szef rządu – powinna reprezentować dane państwo członkowskie Unii, rozstrzygają wyłącznie krajowe unormowania rangi konstytucyjnej, w związku z tym ani Rada Europejska, ani jej przewodniczący nie mają prawa decydować, kto powinien reprezentować dane państwo członkowskie w tej instytucji ani też kto – głowa państwa czy szef rządu – powinien być zapraszany na poszczególne posiedzenia Rady Europejskiej.
- 5 W dniu 2 lipca 2019 r., pismem wysłanym pocztą elektroniczną do sekretarza generalnego Rady Europejskiej, wnoszący odwołanie zwrócił się do tej instytucji o udzielenie wyjaśnień dotyczących odpowiedzi udzielonej mu w dniu 24 czerwca tego samego roku. Jego pismo pozostało bez odpowiedzi.

Skarga do Sądu, zaskarżone postanowienie i postanowienie w przedmiocie środków tymczasowych

- 6 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 października 2019 r. wnoszący odwołanie wniósł na podstawie art. 265 TFUE skargę o stwierdzenie bezczynności Rady Europejskiej ze względu na to, że owa instytucja bezprawnie nie podjęła działań w odpowiedzi na wezwanie do działania z dnia 5 czerwca 2019 r.
- 7 W dniu 19 marca 2020 r. Rada Europejska podniosła na podstawie art. 130 ust. 1 regulaminu postępowania przed Sądem zarzut niedopuszczalności, w którym wniosła do Sądu o odrzucenie skargi jako oczywiście niedopuszczalnej oraz obciążenie wnoszącego odwołanie kosztami postępowania.
- 8 Odrębnym pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 27 maja 2020 r. wnoszący odwołanie zwrócił się na podstawie art. 279 TFUE do prezesa Sądu o zastosowanie środka tymczasowego polegającego na nakazaniu włączenia do konkluzji Rady Europejskiej tekstu stwierdzającego w istocie, że osobom prawnym powiązanych z premierem Republiki Czeskiej zakazuje się przyznawania środków finansowych w ramach WRF na lata 2021–2027.
- 9 Zaskarżonym postanowieniem, wydanym na podstawie art. 126 i 130 regulaminu postępowania, Sąd odrzucił skargę jako niedopuszczalną, stwierdziwszy, po pierwsze, w pkt 25–27 tego postanowienia, że wnoszący odwołanie nie ma interesu prawnego ani legitymacji procesowej, a po drugie, w pkt 28–33 tego postanowienia, że Rada Europejska w piśmie z dnia 24 czerwca 2019 r. zajęła stanowisko w sprawie wezwania do działania z dnia 5 czerwca 2019 r. W pkt 34–38 zaskarżonego postanowienia Sąd uznał jednak za wskazane zbadanie również skargi co do istoty i oddalił ją jako w każdym wypadku prawnie oczywiście bezzasadną.
- 10 Postanowieniem w przedmiocie środków tymczasowych prezes Sądu postanowił umorzyć postępowanie w przedmiocie wniosku o zastosowanie środka tymczasowego.

Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem

- 11 W odwołaniu wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:
 - uchylenie zaskarżonego postanowienia;
 - uwzględnienie żądań przedstawionych w pierwszej instancji; oraz
 - uchylenie postanowienia w przedmiocie środków tymczasowych.

W przedmiocie odwołania

- 12 Zgodnie z art. 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem jeżeli odwołanie jest w całości lub w części oczywiście niedopuszczalne lub oczywiście bezzasadne, Trybunał może w każdej chwili, na wniosek sędziego sprawozdawcy i po zapoznaniu się ze stanowiskiem rzecznika generalnego, odpowiednio odrzucić lub oddalić to odwołanie w całości lub w części w drodze postanowienia z uzasadnieniem.
- 13 Powyższy przepis należy zastosować w odniesieniu do niniejszego odwołania.
- 14 W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi, po pierwsze, piętnaście zarzutów: zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań co do zgodnego z prawem zachowania instytucji Unii; zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 130 ust. 3 i 7 regulaminu

postępowania przed Sądem oraz art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”); zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 265 akapit trzeci TFUE w związku z art. 263 akapit czwarty TFUE; zarzut czwarty, dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 TUE, a także wspólnych państwom członkowskim zasad konstytucyjnych; zarzut piąty, dotyczący naruszenia art. 2 EKPC i art. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”); zarzut szósty, dotyczący naruszenia art. 6 EKPC i art. 47 karty; zarzut siódmy, dotyczący naruszenia art. 13 TUE; zarzut ósmy, dotyczący naruszenia art. 15 ust. 2 TUE; zarzut dziewiąty, dotyczący naruszenia art. 325 ust. 1 TFUE; zarzut dziesiąty, dotyczący naruszenia art. 61 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1); zarzuty od jedenastego do czternastego, dotyczące naruszenia art. 2 TUE; oraz zarzut piętnasty, dotyczący naruszenia zasady przewidywalności prawa w odniesieniu do obciążenia wnoszącego odwołanie kosztami postępowania.

- 15 Po drugie, w zarzucie szesnastym wnoszący odwołanie zmierza do wniesienia odwołania od postanowienia w przedmiocie środków tymczasowych, jak również złożenia wniosku o zastosowanie środka tymczasowego.
- 16 W pierwszej kolejności należy zbadać zarzuty pierwszy, trzeci, piąty, szósty, jedenasty i dwunasty, które dotyczą uzasadnienia zaskarżonego postanowienia dotyczącego dopuszczalności skargi, a następnie pozostałe zarzuty podniesione na poparcie odwołania.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

- 17 Zarzut pierwszy skierowany jest przeciwko pkt 29–33 zaskarżonego postanowienia, w których Sąd uznał, że pismo Rady Europejskiej z dnia 24 czerwca 2019 r. stanowiło zajęcie przez tę instytucję stanowiska w przedmiocie wezwania do działania z dnia 5 czerwca 2019 r., w związku z czym skarga nie spełniała określonych w art. 265 TFUE przesłanek dopuszczalności skargi na bezczynność.

Argumentacja wnoszącego odwołanie

- 18 Wnoszący odwołanie podnosi w pierwszej kolejności naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w odniesieniu do zgodnego z prawem zachowania instytucji Unii, w zakresie, w jakim Sąd wskazał w sposób jednoznaczny, że wnoszący odwołanie nie powinien być ufać Radzie Europejskiej, iż podejmie ona działania zgodnie z art. 61 rozporządzenia 2018/1046 i art. 325 TFUE, podczas gdy w piśmie z dnia 24 czerwca 2019 r. instytucja ta w sposób wewnętrznie sprzeczny wskazała, że zastosuje się do obowiązku zwalczania nadużyć finansowych i korupcji, jednak nie przysługuje jej w tym względzie kompetencja.
- 19 W drugiej kolejności wnoszący odwołanie podnosi, że w piśmie z dnia 24 czerwca 2019 r., uznanym przez wnoszącego odwołanie za „nieudzielenie odpowiedzi”, Rada Europejska naruszyła ciążący na niej obowiązek powiadomienia w sposób jasny i zrozumiały oraz że wniesienie na podstawie art. 263 TFUE skargi o stwierdzenie nieważności tego pisma, które Sąd wskazał w pkt 32 zaskarżonego postanowienia, okazało się bezużyteczne.

Ocena Trybunału

- 20 Jak wynika z orzecznictwa Trybunału, Sąd słusznie przypomniał w pkt 29–31 zaskarżonego postanowienia, że przesłanki dopuszczalności skargi na bezczynność określone w art. 265 TFUE nie są spełnione, jeżeli instytucja wezwana do działania zajęła stanowisko w następstwie tego wezwania przed wniesieniem skargi (postanowienia: z dnia 8 lutego 2018 r., CBA Spielapparate- und Restaurantbetriebe przeciwko Komisji, C-508/17 P, niepublikowane, EU:C:2018:72, pkt 15; z dnia 3 grudnia 2019 r., WB/Komisja, C-270/19 P, niepublikowane, EU:C:2019:1038, pkt 13) oraz że wydanie aktu innego niż ten, którego przyjęcie zainteresowani uznali za pożądane lub niezbędne, takiego jak należy uzasadniona odmowa działania w sposób zgodny z wezwaniem do działania, stanowi zajęcie stanowiska kładące kres bezczynności (zob. podobnie wyrok z dnia 19 listopada 2013 r., Komisja/Rada, C-196/12, EU:C:2013:753, pkt 22 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 21 To ostatnie stwierdzenie odnosi się w szczególności do sytuacji, w której dana instytucja odmawia działania w sposób zgodny z wezwaniem do działania ze względu na brak kompetencji (zob. podobnie postanowienie z dnia 3 grudnia 2019 r., WB/Komisja, C-270/19 P, niepublikowane, EU:C:2019:1038, pkt 12).
- 22 To na podstawie orzecznictwa przytoczonego w pkt 20 niniejszego postanowienia Sąd zasadniczo uznał w pkt 32 zaskarżonego postanowienia, że pismo Rady Europejskiej z dnia 24 czerwca 2019 r., wystosowane w odpowiedzi na wezwanie do działania z dnia 5 czerwca 2019 r. i zawierające decyzję tej instytucji o braku podjęcia działań w sposób wskazany w tym wezwaniu, kładzie kres bezczynności, przesądzając tym samym o niedopuszczalności wniesionej przez wnoszącego odwołanie skargi na podstawie art. 265 TFUE. Sąd dodał, że wnoszący odwołanie mógł wnieść skargę na wspomnianą decyzję na podstawie art. 263 TFUE, z zastrzeżeniem wykazania swojej legitymacji procesowej.
- 23 Otóż należy przypomnieć, że zajęcie stanowiska w rozumieniu art. 265 akapit drugi TFUE powinno w sposób jednoznaczny i ostateczny określać stanowisko danej instytucji w przedmiocie wniosku skarżącego oraz że zakwalifikowanie odpowiedzi tej instytucji na ów wniosek jako „zajęcia stanowiska” kładącego kres zarzucanej jej bezczynności jest kwestią prawną, która może zostać podniesiona w ramach odwołania (zob. podobnie wyrok z dnia 16 czerwca 2020 r., CJ/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, C-634/19 P, niepublikowany, EU:C:2020:474, pkt 29, 31 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 24 W niniejszej sprawie argumentacja przedstawiona przez wnoszącego odwołanie w ramach zarzutu pierwszego nie może podważyć kwalifikacji pisma Rady Europejskiej z dnia 24 czerwca 2019 r. jako „zajęcia stanowiska” ani, co za tym idzie, wniosku Sądu, zgodnie z którym skarga musiała zostać z tego powodu uznana za niedopuszczalną.
- 25 I tak, po pierwsze, twierdzenie, zgodnie z którym Sąd miał wskazać, iż wnoszący odwołanie nie powinien być ufać Radzie Europejskiej, że podejmie ona działania zgodnie z art. 61 rozporządzenia 2018/1046 i art. 325 TFUE, wynika w sposób oczywisty z błędnej lektury zaskarżonego postanowienia. Sąd ograniczył się bowiem w pkt 32 tego postanowienia do stwierdzenia, że w piśmie z dnia 24 czerwca 2019 r. Rada Europejska jednoznacznie wyjaśniła powody, dla których nie mogła podjąć żądanego przez wnoszącego odwołanie działania, nie wyciągając jednak z tego wniosku, jaki wnoszący odwołanie usiłuje mu przypisać.
- 26 W zakresie, w jakim argumentację wnoszącego odwołanie należy rozumieć jako zarzucającą Sądowi, że nie orzekł on, iż wspomniane pismo zawiera wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie, należy stwierdzić, iż ewidentnie brak jest sprzeczności między z jednej strony wyrażonym w tym piśmie zapewnieniem, zgodnie z którym Rada Europejska nadaje największe znaczenie zwalczaniu nadużyć finansowych i innych nielegalnych działań mających wpływ na interesy finansowe Unii, a z drugiej strony odmową podjęcia przez tę instytucję działań zgodnych z żądaniem wnoszącego odwołanie, ponieważ nie przysługiwała jej w tym względzie kompetencja.

- 27 Wynika z tego, że argumentacja ta jest oczywiście bezzasadna.
- 28 W drugiej kolejności, co się tyczy argumentu wnoszącego odwołanie, zgodnie z którym w piśmie z dnia 24 czerwca 2019 r. Rada Europejska naruszyła ciężący na niej obowiązek powiadomienia w sposób jednoznaczny i zrozumiały, z art. 256 TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 169 ust. 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części orzeczenia, którego uchylenie ma na celu, oraz zawierać argumenty, które szczegółowo uzasadniają to żądanie (wyrok z dnia 16 września 2020 r., BP/FRA, C-669/19 P, niepublikowany, EU:C:2020:713, pkt 26 i przytoczone orzecznictwo).
- 29 W niniejszym przypadku wnoszący odwołanie ogranicza się do zwykłego bardzo ogólnego stwierdzenia, nie przedstawiając uzasadnienia prawnego mającego na celu wykazanie, dlaczego oświadczenie Rady Europejskiej zawarte w piśmie z dnia 24 czerwca 2019 r. miałyby nie być jednoznaczne lub zrozumiałe, a tym bardziej w jaki sposób Sąd naruszył prawo w tym względzie. Argument ten należy zatem odrzucić jako oczywiście niedopuszczalny.
- 30 Ponadto należy przypomnieć, że kwestia przesłanek dopuszczalności skargi na bezczynność jest odrębna od kwestii, czy akt przyjęty przez instytucję Unii, o który się zwrócono, kładący kres jej bezczynności, może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności (zob. podobnie postanowienie z dnia 16 czerwca 2020 r., CJ/Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, C-634/19 P, niepublikowane, EU:C:2020:474, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo). W związku z tym argument wnoszącego odwołanie dotyczący podnoszonego zbędnego charakteru wniesienia skargi na podstawie art. 263 TFUE na wspomniane pismo Rady Europejskiej jest nieistotny dla sprawy.
- 31 Z powyższego wynika, że zarzut pierwszy należy w części odrzucić jako oczywiście niedopuszczalny, a w pozostałym zakresie oddalić jako oczywiście bezzasadny.

W przedmiocie zarzutów trzeciego, piątego i dwunastego

- 32 W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi, że w odniesieniu do pkt 25–27 zaskarżonego postanowienia Sąd w sposób niezgodny z prawem dodał w celu wykazania legitymacji procesowej dwie przesłanki, które nie są wymienione w art. 265 akapit trzeci TFUE w związku z art. 263 akapit czwarty TFUE, oraz naruszył prawo, stwierdzając, iż wnoszący odwołanie nie ma legitymacji procesowej i interesu prawnego.
- 33 W zarzucie piątym wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 2 EKPC i art. 2 karty w zakresie, w jakim Sąd uznał w pkt 39 zaskarżonego postanowienia, że zarzucana Radzie bezczynność nie dotyczyła go bezpośrednio ani indywidualnie pomimo skierowania pod jego adresem gróźb naruszenia jego integralności cielesnej, do którego zachęcały wypowiedzi premiera Republiki Czeskiej.
- 34 W zarzucie dwunastym wnoszący odwołanie podnosi naruszenie podstawowej wartości równości wobec prawa ustanowionej w art. 2 TUE, krytykując pkt 27 i 38 zaskarżonego postanowienia. Jego zdaniem z tych dwóch punktów wynika, że jedynie odbiorcy płatności dokonywanych przez Unię w ramach funduszy wypłacanych w państwach członkowskich mają legitymację do zakwestionowania ich prawidłowości.
- 35 Tym samym poprzez te trzy zarzuty wnoszący odwołanie kwestionuje w istocie wnioski Sądu, zgodnie z którym jego skarga była niedopuszczalna ze względu na to, że nie miał on legitymacji procesowej i interesu prawnego.

- 36 Tymczasem w zakresie, w jakim ze względów przedstawionych w pkt 20–31 niniejszego postanowienia Sąd nie naruszył prawa, uznając skargę za niedopuszczalną ze względu na to, że Rada Europejska zajęła stanowisko w przedmiocie wezwania do działania z dnia 5 czerwca 2019 r. przed wniesieniem tej skargi, nie ma potrzeby badania, czy wnioski Sądu, o którym mowa w poprzednim punkcie, jest błędny pod względem prawnym. W tych okolicznościach taki ewentualny błąd nie miałby wpływu na rozstrzygnięcie sporu i nie naruszałby prawidłowości sentencji zaskarżonego postanowienia w zakresie, w jakim skarga ta została odrzucona jako niedopuszczalna (zob. analogicznie wyrok z dnia 3 października 2013 r., *Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, pkt 74; a także postanowienie z dnia 25 października 2016 r., *VSM Geneesmiddelen/Komisja*, C-637/15 P, niepublikowane, EU:C:2016:812, pkt 54, 55).
- 37 Zarzuty trzeci, piąty i dwunasty należy zatem oddalić jako nieistotne dla sprawy.

W przedmiocie zarzutu szóstego i jedenastego

- 38 Wnoszący odwołanie powołuje się, w zarzucie szóstym, na naruszenie art. 6 EKPC i art. 47 karty, a także, w zarzucie jedenastym, na naruszenie ustanowionej w art. 2 TUE podstawowej wartości zapewnienia sprawiedliwości, w zakresie, w jakim Sąd stwierdził niedopuszczalność jego skargi z powodów wskazanych w zaskarżonym postanowieniu.
- 39 W tym względzie wystarczy zauważyć, że chociaż przesłanki dopuszczalności skargi do Trybunału należy interpretować w świetle wartości i praw podstawowych prawa Unii, nie mogą one jednak prowadzić do zmiany systemu kontroli sądowej ustanowionego w traktatach, w tym w szczególności przesłanek dopuszczalności skarg wnoszonych bezpośrednio do sądów Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 3 października 2013 r., *Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, pkt 97; a także postanowienie z dnia 8 lutego 2018 r., *CBA Spielapparate- und Restaurantbetrieb/Komisja*, C-508/17 P, niepublikowane, EU:C:2018:72, pkt 20).
- 40 W związku z tym zarzuty szósty i jedenasty należy oddalić jako oczywiście bezzasadne.

W przedmiocie zarzutów czwartego, od siódmego do dziesiątego oraz trzynastego i czternastego

- 41 Zarzuty czwarty, od siódmego do dziesiątego oraz trzynasty i czternasty są skierowane przeciwko zawartemu w pkt 34–38 zaskarżonego postanowienia uzasadnieniu, które dotyczy istoty skargi wniesionej do Sądu.
- 42 Tymczasem w zakresie, w jakim z pkt 20–31 niniejszego postanowienia wynika, że Sąd słusznie uznał w pkt 39 zaskarżonego postanowienia, iż wniesiona do niego skarga jest niedopuszczalna, uzasadnienie to jest zbyteczne.
- 43 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału w ramach odwołania zarzuty skierowane przeciwko uzupełniającym elementom uzasadnienia orzeczenia Sądu powinny zostać oddalone jako nieistotne dla sprawy, ponieważ nie mogą one skutkować uchyleniem zaskarżonego orzeczenia (zob. podobnie wyrok z dnia 12 listopada 2020 r., *Gollnisch/Parlament*, C-676/19 P, niepublikowany, EU:C:2020:916, pkt 55 i przytoczone tam orzecnictwo).
- 44 W konsekwencji zarzuty czwarty, od siódmego do dziesiątego oraz trzynasty i czternasty, skierowane przeciwko uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia dotyczącemu istoty sprawy, w przedmiocie którego nie było potrzeby orzekania, należy oddalić jako nieistotne dla sprawy.

W przedmiocie zarzutu drugiego

- 45 W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 130 ust. 3 i 7 regulaminu postępowania oraz art. 6 EKPC, włączając do zaskarżonego postanowienia, w pkt 34–38, rozważania dotyczące istoty jego skargi, które powinny były stać się przedmiotem wyroku.
- 46 Tymczasem, jak wynika z pkt 41–43 niniejszego postanowienia, we wspomnianych punktach zaskarżonego postanowienia Sąd zbadał skargę co do istoty jedynie tytułem uzupełnienia.
- 47 W związku z powyższym zarzut drugi należy oddalić jako nieistotny dla sprawy.

W przedmiocie zarzutu szesnastego

- 48 W zarzucie szesnastym wnoszący odwołanie zmierza do wniesienia odwołania od postanowienia w przedmiocie środków tymczasowych, jak również złożenia wniosku o zastosowanie środka tymczasowego.
- 49 Jednakże z art. 39 i 57 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w związku z art. 160 § 4 i art. 190 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że rzezone odwołanie i wniosek o zastosowanie środka tymczasowego powinny zostać wniesione w odrębnym piśmie.
- 50 Wobec braku wniesienia w niniejszej sprawie takiego odwołania i wniosku o zastosowanie środka tymczasowego, wspomniane odwołanie i wniosek o zastosowanie środka tymczasowego są oczywiście niedopuszczalne.

W przedmiocie zarzutu piętnastego

- 51 W zarzucie piętnastym wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył zasadę przewidywalności prawa poprzez obciążenie go kosztami postępowania, podczas gdy ich wysokość nie została określona w zaskarżonym postanowieniu, a art. 133–141 regulaminu postępowania przed Sądem dotyczące kosztów nie przewidują przepisu materialnego umożliwiającego ustalenie kosztów.
- 52 W tym względzie wystarczy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w przypadku oddalenia wszystkich pozostałych zarzutów odwołania żądanie stwierdzenia ewentualnej niezgodności z prawem rozstrzygnięcia Sądu w przedmiocie kosztów należy odrzucić jako niedopuszczalne na podstawie art. 58 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zgodnie z którym odwołanie nie może dotyczyć wyłącznie ustalenia wysokości kosztów postępowania lub wskazania strony je ponoszącej (postanowienie z dnia 12 stycznia 2017 r., *Europäischer Tier- und Naturschutz i Giesen/Komisja*, C-343/16 P, niepublikowane, EU:C:2017:10, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 53 Ponieważ pozostałe zarzuty odwołania zostały oddalone, należy odrzucić zarzut piętnasty jako oczywiście niedopuszczalny.
- 54 Z powyższego wynika, że odwołanie należy w części oddalić jako bezzasadne, a w części odrzucić jako niedopuszczalne.

W przedmiocie kosztów

- 55 Zgodnie z art. 137 regulaminu postępowania przed Trybunałem, który znajduje zastosowanie do postępowania odwoławczego na mocy art. 184 § 1 tego regulaminu, Trybunał orzeka o kosztach w postanowieniu kończącym postępowanie.

56 Ponieważ niniejsze postanowienie zostało wydane przed doręczeniem odwołania pozostałym uczestnikom postępowania, a w konsekwencji zanim mogli oni ponieść koszty, należy orzec, że wnoszący odwołanie pokryje własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) postanawia, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje w części oddalone jako bezzasadne, a w części odrzucone jako niedopuszczalne.**
- 2) **Lukáš Wagenknecht pokrywa własne koszty.**

Podpisy